

af det arbejde, som Ægteskabs- og Skilsmissehjælpen har udført på dygtig vis.

Derfor lægger vi i vores beslutningsforslag op til og vil i virkeligheden meget håbe, hvis det bliver vedtaget, at nogle amtskommuner netop vil bruge Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen eller hjælpe dem til at udføre det arbejde, som amterne så bliver pligtige at tilbyde ægtefæller efter vores beslutningsforslag.

Det kan da godt være, at man skal overveje at øge antallet af steder, hvor Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen kan tilbyde rådgivning, hvis det er det, der kan blive en fællesnævner her i Folketinget. Men vi mener faktisk, at der i virkeligheden er brug for, at alle amtskommuner tilbyder det og altså gerne ved at lade Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen udføre det.

Når vi har valgt at satse på amtskommunerne i stedet for på statsamterne, er det jo, fordi statsamterne primært tager sig af skilsmisser, forældremyndighed m.v., en funktion, som amterne ikke har, og derfor kan de altså efter vores opfattelse ikke »misbruge« notatpligten senere, hvis situationen rent faktisk ender i skilsmisse. Vi ønsker i virkeligheden vandtætte skotter mellem dem, der rådgiver i den ene situation og i den anden situation.

Det er selvfølgelig noget af det, vi kan diskutere og klarlægge under udvalgsbehandlingen. Det er ikke altafgørende, selv om det i hvert fald har været en væsentlig pointe for os, at det er en decideret uvildig rådgivning, som ingen føler man kan komme i klemme på senere.

Jeg synes, at hr. Christian H. Hansen fra Dansk Folkeparti havde nogle rigtige betragtninger i øvrigt omkring ægteskabet, og også han lagde som andre ordførere meget vægt på, at vi også selv må tage et ansvar. Og jeg skal bare bekræfte, at der jo fra Kristeligt Folkepartis side er tale om frivillig rådgivning, og at vi ikke vil tvinge folk til rådgivning som sådan. Den skal jo netop også sættes ind på så tidligt et tidspunkt, at folk selv er motiverede og erkender, at de rent faktisk har brug for andre til at hjælpe for at få løst deres problemer.

Med hensyn til de ordførere, som er inde på afgrænsningsproblemerne, synes jeg sådan set, at vores forslag tegner en rimelig velafgrænset gruppe, nemlig ægtefællerne. Man kan så være uenig i, at det lige præcis skal være ægtefællerne, men i forhold til det forslag, som regeringen kom med i 1994, endte det i hvert fald med, at det også kunne være ægtefæller og ganske vist også registrerede partnere. Regeringen argu-

menterede dengang med, at de samlevende ikke skulle med, fordi det med det her forslag så blev helt ukontrollerbart. Har nogen partier ønsket om det, er der jo selvfølgelig mulighed for at stille forslag om det, men vi synes, at netop gruppen af ægtefæller er særdeles velafgrænset, selv om andre selvfølgelig også kan have tilsvarende problemer.

Med hensyn til behovet, som flere ordførere har været inde på, synes jeg, at i forhold til de forsøgsordninger, der har været gennemført, og som jo altså har rettet sig mod ægtefæller, som har taget skridt til måske at påbegynde en skilsmisseproces, så går vi tidligere ind, sådan som også Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen gør det. Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen har jo faktisk en relativt lang venteliste. Der står i øjeblikket 100 på venteliste, sådan som det også fremgår af beslutningsforslaget.

Vi tror helt klart fra Kristeligt Folkepartis side, at behovet er der, og at det er langt større end den venteliste, som Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen har her i København, for der er mange, der ikke er klar over, at man rent faktisk kan få rådgivning og hjælp til at løse samlivsproblemer.

Hvis vi ser på nabolande som Norge og Sverige, som vi jo ofte sammenligner os med, må man sige, at hvad angår parrådgivning, så ligner Danmark noget nær et uland, og jeg tror ikke, at det skyldes, at vi har mindre brug for den slags her i Danmark, end de har i Norge og Sverige, men ganske enkelt, at vi desværre ikke har prioriteret dette forebyggelsesområde hidtil.

Jeg vil slutte af med at sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side ser vort beslutningsforslag om parrådgivning i forebyggelsespolitisk perspektiv. Kan vi forebygge skilsmisser ved en tidlig indsats, give et tilbud om parrådgivning, så synes vi, at meget er vundet, ikke mindst for de mennesker, som det drejer sig om. Udgangspunktet er her mere end både økonomi og økologi, som hr. Tom Behnke var inde på, nemlig de menneskelige værdier.

Jeg tror ikke på, at der findes ret mange lykkelige skilsmisser, om der findes nogen. Det kan være nødvendigt at komme så langt, og det kan også være nødvendigt ligefrem at rådgive folk til at blive skilt; det skal jeg medgive. Det er en del af virkeligheden, men jeg tror, det trods alt er de færreste, der vil sige, hvis man kunne finde et fornyet grundlag at fortsætte samlivet på gennem rådgivning, at det så ikke vil være at foretrække.